

пили въ границыты (синорыты) на господарството мѡ въ Азіа, и паѣ-
нили много народъ. Междѡ паѣнницыты приаѣчили сѡ и двѣ сестры,
отъ които едната паднала въ рѣцѣтѣ на единъ, а дръгата на дръгъ
господарь. И тѣи трѣбвало да сѡ раздѣлатъ, и всѣкомъ съ своимъ си
господарь да иде въ различно мѣсто, тѣи цѣто не имъ останало ве-
че надѣжда да сѡ видатъ еднъ съ дръгъ. И когато настанѣлъ ча-
сѣтъ да сѡ раздѣлатъ и прѣстатъ помеждѡ си: кой може исказа и
изасни рыданіето имъ? сѣдѣхъ като изѣламы рѣкъ отъ скъзы отъ да
да плачатъ за нещастіето си, пригърнѣли сѡ тѣко и двѣтѣ, съвзкъ-
пиламы уста съ уста: и като съкъ цѣлавамы една дръгъ въ послѣдній
пѣтъ, като да съкъ былы допрѣли дѡшыты имъ до устата имъ, и като
да съкъ сѡ съгласилы да не търпатъ вече по-много такова болѣзненно раз-
дѣленіе херъкнѣлы дѡшыты имъ заедно на небето, като оставилы на
земмѣта мъртъви и двѣтѣ тѣла така, както былы оны помеждѡ си
пригърнѣты. Сирѣчь двѣтѣ оныя сестры отъ жестокага (вѣража) во-
лѣсть на своето раздѣленіе, както сѡ пригърнѣли тѣко и цѣлавамы
еднъ дръгъ, така и двѣтѣ тѣсъ-часъ умрѣлы. Икъ нестерпѣв-
шѡ естество устѡпѣти разрѣшитисѡ прѣжде тѣламы, не-
же дѡшамъ,⁽¹⁾ пише Никифоръ Григорасъ, който повѣстѣва достопа-
чевнѣтъ тѣзи повѣстѣ.

Тока азъ казвамы, за да ви дамъ съ какъвъ-годѣ начинъ да
разверете, каква мѣка е да сѡ отѣжчи нѣкой отъ Бога! да Го желае,
и да сѡ не надѣва до край да Го види. Изъ тока никой не може по-
зна догдѣ по напѣдъ не познае, какво е Богъ: което е не невъзмо-
жно. Помыслѣте вые, че ако най-прекрасното и най-блаженно лице
Божіе, за една минѡта сѡ не яви на праведныты въ рай, то райтъ
выка адъ: а ако ли за една минѡта сѡ яви на оныя, цѣо сѡ мѣ-
чатъ въ ада, то адъ сѡ промѣнава на рай. Помыслѣте, че оныя че-
ловѣци, цѣо сѡ мѣчатъ, ако бы имали надѣждѣ да видатъ веднѣждѣ
това Божіе лице: то мѣката на десѣтъ хылады вѣкове бы имъ сѡ
показала за ницо. Помыслѣте че всичката мѣка, за която чюхте е
много легка: най-вече десѣтины хылады такывы мѣкы споредъ сра-
веніето съ лишеніето отъ Божіето лице, съ ницо. Както го подтѣвр-
дѣватъ двамата голѣми на нашата църква учители. Бѣа бо ѡчѡ-
ждѣніе и ѡвращѣніе, и тамъ чаемъхъ мѡ въ тѣжчѣе есть

(1) Слово 29.